दन्तः । मितज्ञवो वरिमन्ना पृथिव्याः । आदित्यस्य व्रतमुपक्षयन्तः [५] । वयं मित्रस्य सुमतौ स्याम" इति । 'वयं' यजमानाः, 'मित्रस्य', देवस्य, 'सुमतौ' अनुग्रहबुद्धौ, 'स्याम' सर्व्वदावस्थिता भूयास्म । कीदृशा वयं, 'अनमीवासः' रोगरहिताः, 'इडया मदन्तः' अन्नसमृद्ध्या हृष्यन्तः, 'मितज्ञवः' भूमावस्थितजानुकाः । लोके हि स्वामिनः सन्निधौ विज्ञपनां कुर्व्वन्तो भृत्यास्तथा वर्त्तन्ते । 'पृथिव्याः', सम्बन्धिनि 'वरिमन्' वरिष्ठे देवयजने, 'आ'समन्तात्, 'आदित्यस्य' मित्रनाम्न आदित्यविशेषस्य, सम्बन्धि एतत्पशुरूपं कर्म्म, 'उपक्षन्तः' अनुतिष्ठन्तः ॥

अथ हविषः पुरोनुवाक्यामाह । "मित्रं न ईं शिम्या गोषु गव्यवत्। स्वाधियो विदथे अप्स्वजीजनन् । अरेजयताꣳ रोदसी पाजसा गिरा। प्रति प्रियं यजतं जनुषामव" इति। 'स्वाधियः' स्वतन्त्रबुद्धय ऋत्विजः, 'नः' अस्मदीये, 'ईं विदथे' अस्मिन् यज्ञे, 'शिम्या', अनुष्ठानेन, जनयितव्या 'अप्सु' निमित्तभूतासु सतीषु 'मित्रं', देवम् 'अजीजनन्' उत्पादितवन्तः, अस्मिन् कर्म्मण्याहुतवन्तः । तत्र दृष्टान्तः, 'गोषु गव्यवत्' यथा गोषु गव्यं क्षीरादिकं जनयन्ति तथास्मिन् कर्म्मणि मित्रं हविर्भोक्तृत्वेनोत्पादितवन्तः । 'रोदसी' द्यावापृथिव्यौ, 'पाजसा' मित्रस्य बलेन, 'अरेजयतां' अकम्पतां, मित्रस्य आज्ञया वर्त्तेते इत्यर्थः । 'यजतं' यजनीयं, 'प्रियं' मित्रं, 'प्रतिजनुषां' जन्मवतां अस्माकं, 'अवः' रक्षणं, 'गिरा' वाचा, प्रार्थयामह इति शेषः ॥